

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **M. P.**, nar. X., st. přísl. Ukrajina, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 21, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2011, č. j. MV-111369-3/SO-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2010, č. j. OAM-8364-9/TP-2009, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu.

Žalobce v žalobě uvedl, že dne 6. 10. 2009 podal k Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 2. 2010, č. j. OAM-8364-9/TP-2009, byla žádost žalobce zamítnuta dle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 67 téhož zákona. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto s odůvodněním, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle

ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., musí odvolatel splnit podmínku minimálně čtyřletého nepřetržitého pobytu na území za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nesplnění této podmínky, dle názoru žalovaného, však nelze v žádném případě prominout, ani podle ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jehož se žalobce domáhal ve svém odvolání. Není tak možné přihlídnout k argumentům žalobce, že je dostatečně integrován do české společnosti, že ztratil zázemí na Ukrajině, a že na území ČR vede rodinný život se svou manželkou, která zde má povolen trvalý pobyt.

Žalobce s uvedeným odůvodněním nesouhlasil, neboť je již na první pohled zcela nedostatečné, nepřezkoumatelné a v přímém rozporu se zněním zákona, konkrétně ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení lze totiž splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele. Tvzení žalovaného je tak ve zjevném rozporu s dikcí uvedeného zákonného ustanovení, které výslovně takový postup připouští.

Žalobce dále namítl, že se měl žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně zabývat skutečnostmi, že žalobce žije v České republice velmi dlouhou dobu se svou manželkou, která zde má zároveň povolen trvalý pobyt. Dále se měl zabývat plnou integrací žalobce v ČR, jakož i existencí a intenzitou svazků pojících žalobce ke státu jeho původu. Žalovaný byl povinen tyto skutečnosti prověřit, případně svým postupem doplnit, aby shromáždil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a následně veškeré zjištěné skutečnosti, námitky účastníků, jakož i všechny podklady svého rozhodnutí zákonným způsobem odůvodnit. Žalovaný takto nepostupoval, své rozhodnutí téměř neodůvodnil, nezabýval se námitkami žalobce a k těmto se blíže nevyjádřil. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí evidentně zcela nezákonné, v rozporu se zásadou materiální pravdy, kdy žalovaný nezjistil skutkový stav věci dostatečným způsobem a zároveň je rozhodnutí taktéž zjevně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný pominul zkoumat samotnou přiměřenost napadeného rozhodnutí, zejména s ohledem na možné dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Napadené rozhodnutí je taktéž v rozporu s veřejným zájmem, jímž je v tomto konkrétním případě především realizace veřejné služby a zájem na zákonnosti rozhodnutí orgánů státní správy.

Napadené rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s ust. § 2, 3, 4, 68 odst. 3 správního řádu, dále s ust. § 67 odst. 1 a 7 zákona o pobytu cizinců a v neposlední řadě také v příkrém rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k námitce žalobce, že uvedená podmínka dvouletého azylového řízení je prominutelná podle ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců z důvodů hodných zvláštního zřetele, uvedl, že takový výklad citovaného ustanovení nemá zákonnou oporu, neboť se v něm hovoří pouze o prominutelnosti podmínky nepřetržitého pobytu na území České republiky a nikoli o prominutelnosti podmínky, podle níž nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí tak nemůže být z tohoto důvodu nezákonné, nedostatečné a nepřezkoumatelné.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je svým obsahem dostatečně vysvětlující a srozumitelné, a proto je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný je názoru, že ve správním řízení byl zjištěn stav věci, o němž nejsou podle ust. § 3 správního řádu důvodné

pochybnosti a ani v žalobě se neuvádí nic, čím by byl skutkový stav zpochybněn. Žalobce nebyl správnou aplikací ustanovení zákona o pobytu cizinců a správným procesním postupem v intencích ustanovení správního řádu zkrácen ve svých právech a nelze z toho důvodu akceptovat ani jeho tvrzení po porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Pokud se žalobce dožaduje posouzení přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života, nebyl takový postup povinností správního orgánu, když žádost o povolení trvalého pobytu zamítl podle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Tato povinnost je uložena ve druhém odstavci uvedeného paragrafu, jímž se upravují jiné důvody zamítnutí žádosti o vydání povolení trvalého pobytu na případ žalobce nedopadající. Žalobcovy námitky byly v odvolacím řízení náležitě vypořádány a na důkaz toho žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce dne 6. 10. 2009 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 2. 2010, č. j. OAM-8364-9/TP-2009, byla žádost zamítnuta dle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 67 zákona č. 326/1999 Sb. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že jmenovaný cizinec na území České republiky dne 5. 8. 2001 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany skončilo dne 20. 10. 2003 nabytím právní moci rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Az 49/2003-37, který zamítl žadatelovu žalobu podanou vůči rozhodnutí ministerstva vnitra, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Podruhé jmenovaný požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 3. 2006, toto druhé řízení bylo ukončeno dne 7. 4. 2008 nabytím právní moci usnesení o odmítnutí kasační stížnosti vydané Nejvyšším správním soudem v Brně pod č. j. 3 Azs 11/2008-59. Další žádost o udělení mezinárodní ochrany žadatel podal dne 23. 5. 2008, přičemž dne 11. 9. 2009 nabylo právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti, č. j. 3 Azs 28/2009-63, čímž bylo toto řízení ukončeno. Z uvedeného je jednoznačné, že v případě jmenovaného cizince tedy nebyla splněna zákonná podmínka uvedená v ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., a sice ta, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Jak vyplývá z výše uvedeného, poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno dne 23. 5. 2008, přičemž bezprostředně nenavazovalo na řízení předchozí, pravomocně ukončené dne 7. 4. 2008, což neodpovídá minimální požadované délce dvou let. Žadateli byla v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žadatel využil dne 6. 10. 2009. K žádosti (obsahu spisového materiálu) se vyjádřil v tom smyslu, že do 12. 10. 2009 doručí správnímu orgánu své písemné vyjádření, Protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí potvrdil svým podpisem. V doručeném vyjádření podrobně popsal svou situaci, která ho přiměla k cestě do České republiky a žádostem o udělení mezinárodní ochrany, a rovněž upřesnil své pohnutky, vedoucí jej k podání žádosti o povolení trvalého pobytu na tomto území.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uvedl, že je napadené rozhodnutí nezákonné a správní orgán jeho vydáním porušil ust. § 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalobce k tvrzení v napadeném rozhodnutí, že nesplňuje podmínku minimálně 4 let nepřetržitého pobytu na

území ČR, uvedl, že ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanoví, že splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele. Výčet důvodů hodných zvláštního zřetele je v tomto ustanovení pouze demonstrativní a nikoli taxativní, proto může správní orgán podmínku nepřetržitého pobytu prominout i v jiných případech, než jsou v zákoně uvedeny. Podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území žadatel sice nesplnil, avšak domnívá se, že v jeho případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž mu měl správní orgán tuto podmínku prominout. V České republice žije jeho žena, které zde byl udělen trvalý pobyt, za dlouhou dobu v ČR se zde plně integrovali, hovoří oba českým jazykem a mají zde funkční pracovní a sociální zázemí. Naopak v zemi původu nemají zázemí žádné, jejich dům byl vypálen mafií a vše, co vlastnili, je zcela ztraceno. Správní orgán tak měl žádost posuzovat podle ust. § 67 odst. 4 ve spojení s ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodla o rozkladu (správně odvolání) žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2011, č. j. MV-111369-3/SO-2010, a to tak, že odvolání zamítla. Komise v odůvodnění tohoto rozhodnutí konstatovala, že ode dne 1. 1. 2011, kdy nabyl účinnosti zákon č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), a další související zákony (dále jen „novela zákona“), rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech pobytu cizinců Komise (§ 170b novely zákona), zřízená podle § 170a novely zákona. Podle čl. II. Přechodná ustanovení novely zákona platí, že řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti novely zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti novely zákona. Komise v řízení o odvolání neshledala důvody pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí, proto odvolání zamítla. Komise dále uvedla, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí odvolatel splnit podmínku minimálně čtyřletého nepřetržitého pobytu na území za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Žádost odvolatele nebyla zamítnuta z důvodu, že nesplnil podmínku čtyřletého nepřetržitého pobytu na území, nýbrž pro nesplnění podmínky, že nejméně poslední dva roky neprobíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně řízení o kasační stížnosti. Nesplnění této podmínky nelze v žádném případě prominout, ani podle § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jehož se odvolatel dovolává. Není proto možné přihlídnout k argumentům odvolatele, že je dostatečně integrován do české společnosti, že ztratil zázemí na Ukrajině, a že na území vede rodinný život se svou manželkou.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 67 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 31. 12. 2010, *povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení*

o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Podle ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010, *splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.*

Podle čl. II., bod 1., Přechodná ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, *řízení podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.*

Podle ust. § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu, *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*

Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 67 zákona o pobytu cizinců byla zamítnuta z důvodu, že žalobce nesplnil jednu z podmínek stanovenou v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to sice podmínku, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Žalobce namítá, že nesplnění této podmínky lze s ohledem na ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, a z tohoto důvodu je tak napadené rozhodnutí v přímém rozporu se zněním zákona o pobytu cizinců.

Je sice pravdou, že ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců s účinností od 1. 1. 2011, umožňuje prominutí podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území, avšak správní orgán má povinnost vycházet a rozhodovat podle znění právního předpisu platného v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2006, č. j. 4 Ads 34/2005-117).

V době vydání rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, tj. rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 2. 2010, č. j. OAM-8364-9/TP-2009, platná právní úprava ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců možnost prominutí podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, neobsahovala. Ani posléze v době vydání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, neumožňoval zákon o pobytu cizinců předmětnou podmínku prominout, neboť s ohledem na aplikaci výše citovaného čl. II., bod 1., Přechodných ustanovení zákona č. 427/2010 Sb., kterým se s účinností od 1. 1. 2011 změnil mimo jiné i zákon o pobytu cizinců, měl i odvolací správní orgán povinnost rozhodnout podle ust. § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 31. 12. 2010, neboť řízení bylo zahájeno přede dnem nabytí výše uvedené novely zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán v prvním stupni, jakož i odvolací správní orgán tak postupovali v souladu se zákonem, pokud žalobcovu žádost o udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky zamítly pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tj. že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti.

Pokud pak jde o žalobcovu námitku, že se měl žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně zabývat skutečností, že žalobce žije v České republice velmi dlouhou dobu se svou manželkou, která zde má zároveň povolen trvalý pobyt a dále se měl zabývat žalobcovou plnou integrací v ČR, jakož i existencí a intenzitou svazků pojících žalobce ke státu jeho původu, soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, že pokud nelze nesplnění zákonné podmínky k udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky prominout, není možné přihlídnout k výše uvedeným námitkám žalobce ohledně jeho integrace v ČR a jeho rodinných poměrů, neboť tyto nemohou na skutečnosti nesplnění předmětné zákonné podmínky, a z této vyplývající zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení trvalého pobytu, ničeho změnit. S ohledem na výše uvedené proto soud nesdílí názor žalobce, že by rozhodnutí žalovaného bylo nezákonné a nepřezkoumatelné, když v řízení byl dostatečně beze všech pochybností zjištěn skutkový stav, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, jakou právní normu na zjištění skutkový stav aplikoval i způsob aplikace této normy řádně zdůvodnil, a současně se taktéž zabýval všemi námitkami žalobce uvedenými v odvolání, se kterými se v odůvodnění napadeného rozhodnutí plně vypořádal.

Na základě všech výše uvedených důvodů soud neshledal, že by v projednávané věci došlo k porušení ust. § 2, 3, 4, 68 odst. 3 správního řádu, dále ust. § 67 odst. 1 a 7 zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. prosince 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová